

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt XXVIII. Quantùm ad Mortificationem, atque ad Intentionis puritatem,
& cum divinâ voluntate Conformitatem, prosit Obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

nitati ejus singulariter reservatam debitamque;
ante cujus omnipotentiam impotentia omnis fu-
git atque evanescit.

CAPVT XXVIII.

*Quantum ad Mortificationem, ad-
que Intentionis puritatem, & cum Di-
vinâ Voluntate Conformitatem, profit
Obedientia.*

EX omnibus, quæ hactenus diximus,
incomparabile nos virtutis Obedien-
tiæ pretium meritumque oportet æstima-
re. Opulentissima illa est & efficacissima, ad
cor hominis bonis spiritualibus implendū,
maximisque locupletandum meritis. Illa a-
ptissima est, ad animam, brevi tempore, ad
insignem perfectionem perducendum. Illa
vita est Angelorū; qui hoc uno cōtinuò oc-
cupantur, ut DEI voluntatē, à superioribus
sibi Angelis significatam, exsequantur. Illa per-

*¶ An huc-usque Virginis hujus religiosissima verba produ-
cantur, incertū habeo, digna tamen sunt, qua talem Aucto-
rem præferant. Idem pauculis aliis locis meminisse te velim,
Lector, ubi ignotū mihi incertūve Scriptores, maxime recen-
tiores, nominantur.*

perfecta est imitatio Filii DEI, passionum
 perturbationumque animi quies, cordis-
 que tranquillitas. Illa pax animæ, volatus
 ad cælum, & causa progressus spiritualis.
 Illa denique perfectionis est compendium:
 & quidquid alibi de Mortificatione pro-
 priæque voluntatis renuntiatione, quid-
 quid de Intentionis puritate, & cum vo-
 luntate divina Conformitate disseruimus,
 illud universum in consummata Obedien-
 tia reperitur, atque in illa, & per illam, rei-
 ipsa exercendum, inque opus est deducen-
 dum.

Certum est, ad Mortificationem sui que
 abnegationem, aptius medium nullum es-
 se, quam Obedientiam: quoniam si perfe-
 cta illa sit, sensus omnes, appetitiones, &
 potentias coërcebit; neque iis nisi rectè or-
 dinatèque utetur. quod non in sensibus
 tantum potentiisque materialibus locum
 habet, verum in spiritualibus quoque; in-
 tellectu nimirum & voluntate, quæ diffici-
 lius domantur alterique subjiciuntur. Quia
 uti per Obedientiam aliena impletur vo-
 luntas; sic perfectè Obediens propriam vo-
 lunta-

luntatem habere non debet: hocque pacto integra sui abnegatio obtinebitur, implebiturque id, quod præcipue ad DEI voluntatem exsequendam necessarium esse dicebamus, scilicet, ne propriam ullo modo voluntatem perficiamus.

Quare ecquod medium opportunius, ad res quasque pura intentione peragendas, & de divinæ nos voluntatis impletione securos reddendos, reperiri queat, quàm Obedientia? Duarum rerum quas Intentionis sinceritas in se complectitur, quibusque illa perficitur, altera est, facere quod vult DEVS; altera, id ipsum facere, quia DEVS vult. Exploratissimum autem est, in faciendo quod DEVS vult, neminem minùs falli, quàm Obedientem: neminẽ deinde plenius sibi satisfacere, nemini de divinæ voluntatis impletione certius liquidiusque constare posse. Quin immo illusionem ac fraudes vaserrimi Dæmonis esse, pro comperto habere quis debet, quidquam ex iis, quæ Superior imperaverit, prætermittere, etiam si id fiat animo melius aliquid faciendi, etiam si Angelus de cælo aliud suafisse videatur.

Nul-

Nulla major prudentia est, nulla inspiratio perinde sensibilis, revelatio nulla securior, quibus de divino beneplacito edoceamur, quam Obedientia: in tantum, ut qui ei se addixit, minimè dubius sit, DEI se exsequi voluntatem; qui non addixit, æquè sciat, se neque facere quod DEVS vult, neque ullatenus rectam intentionem habere posse. Imperent licèt Præsides quidquid volunt, & quo modo volunt; quales etiam-cumque sint ipsi: attamen, nisi quid imperent, quod apertè malum est, tametsi ipsi sint mali, tametsi malè imperent, peccentque imperando; DEI etiammum expressa testatàque voluntas est, ut subditus obsequatur. usque eò, ut non sit discretio prudentior, non prudentia sapiētior, non sapientia divinior, neque regula cōmuniior quæque pauciores habeat exceptiones, neque modus securior, neque ars brevior, certò semper, quòd DEO placeat, faciendi, quàm quidquid est imperatū integerrimè exsequi: ideòque regulæ omnes, quas dedimus, divinæ voluntatis agnoscēdæ, Obedienti non sunt necessariae: quippe à quibus omnibus hominè absolvit eximitque virtus Obedientiæ. Al-

Altera operis cujuscumque conditio, Intentionis spectans puritatem, quæ est, ut omnia fiant, quia sic DEO placet, in vero perfectoque Obediente similiter reperitur: quia cum hic non habeat gustum voluntatemque propriam; consequens est, ut eo, quod in nobis divinæ voluntati adversatur, voluntate, inquam, propriâ expugnata, res deinceps omnes ex divina voluntate perficiantur; Superiorem non aliter quàm DEVM ipsum aspiciendo, ejusdemque verba, velut Oracula, & Ordinationes, Constitutionesque de cælo lapsas, admittendo.

Accedit, quòd voluntatis humanæ cum divina conformitas, perfectæ Obedientiæ imprimis sit propria. Quemadmodum enim Obediens, alieno subditus subjectusque imperio, ad quascumque incommoditates, ex Moderatorum præscripto sustinendas, paratus esse debet: ita quia propriâ caret voluntate, nihil quoque habet, quod in re ulla, quam facere jubetur, divinæ contradicat repugnetque voluntati.

Non est præterea, quòd perfectus Obediens quidquam limitet, aut ad has illasve

res se adstringat; verum generosissimè, cum
 resignatione quadam universali, ad omnia,
 quæ imperabuntur, sit paratissimus: quod
 propositum destinatioque animi facit, ut
 nullam non rem, & imperium quodvis
 promptissimè admittat & amplectatur.
 Quod si porrò cum iis, quæ DEVS vult, con-
 formari nos oporteat, quando elementis,
 aliisque creaturis ratione carentibus, ipsis
 quin etiam peccatoribus & infidelibus,
 tamquam instrumentis, utitur: quod si cæ-
 li deinde acrisque intemperiem, si invidiam
 odiùmque mortalium, & eorundem inju-
 rias contemptumque patienter ferre debea-
 mus; quid sit, quamobrem Divinam ejus
 Majestatem, instrumentum nobilissimum adhi-
 bentem, & cui honorem cultumque de-
 beamus, qualis est Pater noster spiritualis,
 & homo quispiam DEI vicarius, neque raro
 sanctissimus DEOQUE carissimus, quamob-
 rem, inquam, illam non pari animo patia-
 mur & sustineamus?

Hæc adeò perspicua sunt, ut, nisi quis
 Obediens sit, voluntatem propriam neutri-
 quam expugnet, divinam non impleat, ne-
 que

que cum Dei se beneplacito conformet: quæ perfectè Obediens præstat omnia. & quidquid usque adhuc disputavimus de bonis commodisque, ex divinæ voluntatis executione provenientius, simili modo de Obedientia intelligendum est: nam eam ob rem Virtus hæc tantoperè ab omnibus Ecclesiæ Patribus celebrata, tantoperè à Sanctis usurpata, tantoperè ab ipsomet Servatore nostro amata fuit, ut Obedientiæ studio mori voluerit. Virtus hæc cæca dicitur; eò quòd per illam divinæ voluntatis impletio, certa ad eò efficitur. Neque enim Obediens aliud intuetur aut considerat, quàm solùm, ut imperata faciat; hæcque ratione cæcis, ut dici solet, oculis, beneplaciti divini scopum attingit. Quare si quis suum amare studet Redemptorem; hanc tam dilectam illi virtutem amplectatur. si quis divinam implere optat voluntatem; in hac ipsa virtute, quæ quid velit Deus declarat, conetur excellere. si quis semet-ipsam cupit vincere; huic eidem virtuti se devoveat, cuius præsidio de propria voluntate triumphatur. si quis pacem amat reperire; sectetur

Q

tur

tur Obedientiam, à qua adjutus, sine turbatione omni & molestia vitam tranfiget. Siquis compendiaro facilique ad cælum itinere pervenire desiderat, per illam securus ambulet, quæ plana & sine falebris via est. Respiciat homo in Superiore DEVM, neque vel latum unguem ab ipsius voluntate deflectat: nam tantum voluntati contraibit divinæ, quantum adversus hominis, qui DEI locum obtinet, nitetur pugnabitque voluntatem. Serventur altè infixæ unius-cujusque animo verba illa, quæ IESVS Sapiencia Aeterna, de iis qui aliis præfunt elocutus est: *Qui vos audit, me audit: & qui vos spernit, me spernit*^a. quis verò, nisi Dæmon aliquis, DEVM spernat? Hanc ob causam dicebat non nemo ex antiquioribus Patribus, eum, qui Superioribus resistit, Diabolum potius quam hominem appellandum esse. Magno enim vero discrimine separantur distantque Obediens atque Inobediens: sunt namque velut extrema duo, inter quæ nihil medium intercedit. Aut enim caelestis est Angelus,

^a *LUCÆ 10, v. 16.*

lus, qui obedit, divina voluntate implenda semper distentus: aut detestabilis est, & Lucifer aliquis, quicumque hominis, DEVM representantis, vocem audire contemnit. ^b

CAPVT XXIX.

De uniformitate cum DEI voluntate.

A Voluntatis propriæ Abnegatione, Intentionisque puritate, & cum divina voluntate Conformatione, gradum anima faciet ad uniformitatem, hoc est, ad tam arctam cum divino beneplacito cumque ipso DEO unionem, consensionem, ac fœdus, ut non duæ jam sed una voluntas esse videatur; ut non tantum velit quod vult DEVS, sed illud ipsum velit,

Q 2

velit,

^b Pleraque horum, eum voles, explicabit tibi, quem nominavi ad finem cap. 22, eodem egregio, sed non pro merito suo passim cognito, Volumine, lib. 2, Capitibus aliquor, & toto libro ultimo; Alphonsus Rodericus part. 3, tr. 5i & S. P. Ignatii, de Obedientia, epistola absolutissima.